

AMB VISTA AL 2014 O QUAN TOQUI, ENS ÉS IMPRESCINDIBLE PASSAR DEL PESSIMISME A L'ALEGRIA

Josep Maria Pasqual

Periodista i editor

Mantén la calma i considera Unió

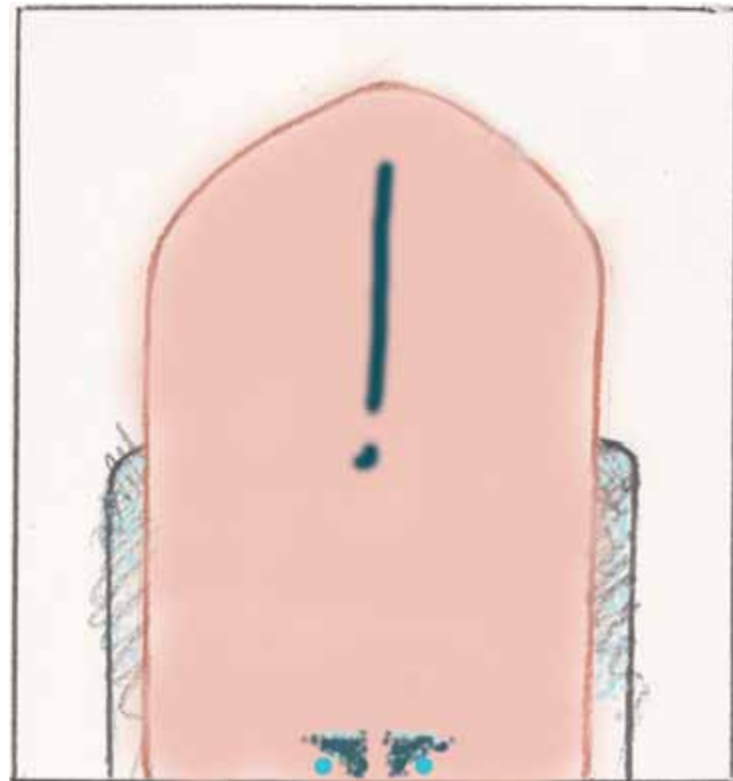
Especialment d'ençà de les eleccions del 25-N, s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu dels catalans la idea que Josep Antoni Duran i Lleida és un polític que distorsiona l'intent sobiranista de Catalunya. A mi, el martirilogi a què se sotmet el polític Duran em sembla injustificat si es té en compte que el nostre país s'ha passat els últims 35 anys defensant i exercint la legalitat estatutària, majoritàriament i sense manies; quan, precisament, l'Estatut d'Autonomia és l'acceptació d'una Catalunya amb la categoria d'ens subestatal; és a dir, sense sobirania. I aquesta prouja autonomista l'ha avalada sempre tothom: des de les manifestacions ciutadanes de l'Assemblea de Catalunya, la dècada dels setanta (*Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia i Volem l'Estatut*), fins a tots els presidents de la Generalitat, tots ells grans defensors de l'Estatut (primer del vell i després del nou), des de Tarradellas fins a Mas, passant per Pujol, Maragall i Montilla i incloent-hi tots els partits de govern de torn, també els consellers d'ERC i d'ICV. Podem dir, doncs, sense por d'equivocar-nos, que el monopoli de la tebiesa sobiranista no és exclusiu de Duran en la història contemporània de Catalunya.

CATALUNYA, POTSER EL PAÍS més laic del món, ha protagonitzat un episodi curiós tallat pel patró de la doctrina catòlica: els 35 anys de *pecat autonomista* s'han volgut redimir fent propòsit de l'esmena independentista una tarda vespre de setembre del 2012. I, un cop feta la confessió, només calia complir la penitència. Com que la culpa és molt negra i ningú no la vol, aquest país salvat gràcies al penediment ha pres l'acord tàcit de fer complir la penitència a Duran, de manera preferent. I aquí som. Els imitadors televisius i radiofònics tiren de beta amb el recurs fàcil de Duran. Els ninotaires, també. I els articulistes. I els tertulians. I els comentaristes de web. I els informadors. I a Convergència li tenen moltes ganes. I a la resta de partits,

L'enemic de Catalunya no és Unió, per molt fàcil i senzill que resulti caricaturitzar l'home de la testa calba i la ponentina parla

moltes més. I a Unió mateix, alguns li han plegat i, els altres, callen en lloc de defensar públicament el talent i l'estratègia del seu líder i el llegat polític incalculable del seu partit. En l'escenari maniqueu que hem dissenyat, amb una societat més atreta pel pensament simple que pel complex i més enlluernada per la concreció que per l'abstracció, a Duran se li ha assignat el rol de dolent: una autèntica cerimònia de la confusió o un acte d'estricta mala fe, o les dues coses, aprofitant l'eufòria de l'instant.

CONFONDRE L'ADVERSARI amb l'enemic no és cap bon símptoma per a un país que vol ser un estat. Indubtablement, Unió és un adversari polític per a la resta de formacions, començant per Convergència, malgrat les més de tres dècades de vida en comú, i acabant per la CUP, malgrat que els seus tres diputats hagin pres possessió aquesta mateixa setmana. I Unió és un adversari polític per a les formacions tradicionals del catalanisme d'esquerres, ERC, PSC i ICV-EUiA. Però, ja sigui per raons que, per als uns, tinguin a veure amb el model de societat o, per als altres, amb la qüestió nacional, confondre l'adversari amb l'enemic és, a banda de demagògic, pervers pel que fa a un futur

JOAN OLLER

en què, tot i les diverses sensibilitats, necessitem més acords que desacords, i en què els vells sectarismes estaran condemnats a la regressió.

L'ENEMIC DE CATALUNYA no és Unió, per molt fàcil i senzill que resulti caricaturitzar l'home de la testa calba i la ponentina parla. L'enemic de Catalunya és qui ha empobrit el país amb l'economia especulativa i els impagaments, qui l'intenta dividir per raons de llengua i cultura i qui li vol negar el dret al màxim autogovern. L'enemic de Catalunya és: ("No convé que diguem el nom del qui ens pensa enllà de la nostra por"). Tanmateix, caldrà parlar, caldrà debatre i caldrà negociar amb l'Estat espanyol. Com caldrà, així mateix, teixir complicitats amb les institucions europees i amb la comuni-

tat internacional.

EN AQUEST SEGLE XXI, passar del pessimisme a l'alegria requerirà fer un gran pas endavant, però fer-lo ben fet. Els antecedents històrics ens demostren que sempre que Catalunya ha negociat un avenç en matèria d'autogovern ho ha fet des de la vessant política, però a l'altra banda de la taula ha topat amb la vessant jurídica. Així, totes les negociacions han començat amb alegria i han acabat amb pessimisme: ja li va passar a Màcià el 1932 i, més modernament, va passar el 1979 i el 2006. Amb vista al 2014 o quan toqui, ens és imprescindible passar del pessimisme a l'alegria. Per això: mantinguem la calma i considerem Unió. Vaja, si no volem que les rialles acabin en ploralles.

En sabrem, de deixar de ser imbècils?

Jordi Grau

Periodista

Ja ho sé que la sentència de Joan Sales ha estat repetida una i mil vegades. I més aquest any en què commemorarem el centenari del naixement d'aquest editor i escriptor, que hauria de ser molt més conegut i, sobretot, molt més llegit a casa nostra. Però no importa, perquè si cal hau-

rem de repetir-la i escriure-la mil cops més, perquè és una de les més lúcides per definir el que hem estat els catalans amb relació a nosaltres mateixos en els darrers segles. I perquè, perdonin que ho escrigui tractant-se de nosaltres, ens continua definint encara massa, tot i que en algun moment va semblar que sí, que volem deixar de ser imbècils. Però queda molt camí a recórrer encara.

Ahir vam fer un pas.

"Des de fa 500 anys els catalans hem estat uns imbècils. ¿Es tracta, doncs, de deixar de ser catalans? No, sinó de deixar de ser imbècils." Ja ho he fet, ja l'he tornat a escriure. Però no és evident que Sales hi va tocar de ple? No és evident que durant segles hem intentat una mica de tot per continuar essent catalans, però no hem deixat de ser considerats pels altres uns im-

bècils? No seria hora que ens ho plantegéssim? És evident que la idea d'Espanya que ens han volgut imposar des de Castella no ens ha agradat mai, tot i que ha trobat servidors fidels entre catalans de soca-rel. I que la sensació que ens oprimien ha estat sempre present amb més o menys força entre la societat catalana, fins i tot en els temps més foscos de les dictadures que hem patit. Si ara mateix l'ofec

econòmic és reconegut gairebé per tothom qui trepitja el Parlament en qualitat de diputat, encara que no estigui d'acord en com deixar de patir-lo, és a dir, sense que vulguin trencar amb Espanya, perquè carai costa tant tot? Per què en aquelles coses fonamentals en les quals ens hi juguem la supervivència del país no hi ha un acord més o menys unànim entre les forces que es diuen catalanes? Per què

el paper que s'ha jugat en el tema de la llengua davant l'atac espanyolitzador del govern de Rajoy conduït pel brau Wert contra la immersió lingüística no es trasllada a la resta de les coses importants, aquelles amb les que no cal jugar-hi? Per què costa tant posar-se d'acord i treballar en la mateixa direcció en allò fonamental? Com ahir. Perquè costa tant deixar de ser imbècils?